

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 32.

Den 7 Oktober 1923.

51:e årg.

I arbete.

Missionär Mia Lindquist med en syklass.

I Angola, som ligger i västra Afrika, finnas två svenska missionärer, nämligen Mia Lindquist och Alice Ekströmer. Flera av Söndagsskolklockans läsare minnas nog detta, ty deras bilder ha varit inne i vår tidning, och något har även berättats om deras arbete. Genom bilderna i detta rummer få vi en ny påminnelse om dem och deras verksamhet. Mia Lindquist är stationerad i Loanda, som är Angolas huvudstad och som ligger

vid Afrikas kust. Alice Ekströmer åter har sin verksamhet inne i landet, på en plats som heter Quiongua.

Hur mångartat och ansvarsfullt är inte en missionärs arbete; predikan, undervisning, slöjd, sjukvård och annat mera ingår i detta.

Unge vän, hav missionen i åtanke och bed till Gud för den samt bistå den med dina gåvor.

Under Guds beskydd.

(Forts. och slut fr. nr 31.)

När skogvaktaren Gruner följande morgon kom ned i vardagsrummet, blev han icke litet förvånad över det öppna fönstret och kniven, som låg på bordet. Hela huset genomsöktes, och ingenting saknades utom den kära bibeln. Hela saken iörblev en gåta. Den fromma husmodern tackade av hjärtat Gud, som bevarat dem alla. Även skogvaktaren anade, att någon fara här hotat, och han började tro, att en högre makt ingripit och trätt frälsande mellan honom och någon förfärlig olycka. Ifrån denna tid blev han mera stilla och allvarlig och började deltaga i familjens andaktsstunder. Någon hel hjärteförändring ägde dock icke rum. Om den fruktade anföraren för tjuvskyttarna hörde man ifrån denna tid icke talas.

* * *

Åren förgingo. Efter en lång tid av frid hade krig åter utbrutit, och på kejsarens uppåd samlade sig skaror av frivilliga för att tjäna fäderneslandet. Bland dessa befann sig även skogvaktar Gruner. Under en marsch genom hertigdömet Mecklenburg träffades han icke långt efter krigets utbrott av en fientlig kula vid stranden av Müritzersjön. Man trodde att han var död, och regementet fortsatte sin väg. Kulan hade dock endast för tillfället bedövat honom. Småningom kvicknade han vid och började ropa på hjälp. På hans jämmerrop sågs en fiskarbåt skjuta ut från andra stranden och närma sig den plats där den sårade låg. En man och en kvinna stego därur, gingo fram till den sårade, lyfte honom varsamt ned i båten och återvände till den motsatta stranden, där deras lilla fiskarkoja låg. Här skötte de honom med mycken omsorg under flera veckor. Småningom började såren läkas, och Gruner kunde tänka på att återvända till sitt hem. Då överraskades han en dag av sin hustru, som inträdde i stugan. Vid underrättelsen om, vad som hänt, hade hon genast skyndat till honom. Lyckliga dagar följde nu. Icke blott till kroppen hade Gruner tillfrisknat. Under smärtans stunder i ensamheten hade han kommit till full besinning av, att han var en syndare, som behövde nåd. Och då han bad om nåd, fick han, vad han be-

gärde, och såsom ett insegel därpå gav Gud honom *visshet* om förlåtelse, *frid* och *fröjd* i Helig Ande. Där blev nu högtid i den lilla fiskarstugan vid Müritzersjön.

Nu började man med allvar tänka på hemresa. Gruner och hans fru togo ett hjärtligt farväl av fiskaren och hans hustru och önskade, att få ersätta dem deras möda och kostnad. Men de ville ingenting emottaga. Fiskaren sade sig en gång genom Gruners hava kommit i besittning av en skatt, som vida övervägde, vad han kunnat göra för dem. Vid dessa ord framtog han ur en skänk en bok och visade den för fru Gruner, som genast däri igenkände den bibel, vilken en gång på ett så hemlighetsfullt sätt försvunnit. På hennes undrande fråga berättade fiskaren, vänd till herr Gruner följande:

“Jag är den där tjuvskytten, som en gång svor er hämnd. Jag hade en afton, då ni var borta, smugit mig in i stugan och gömt mig under soffan i avsikt att mörda hela familjen. Då hörde jag, där jag låg gömd, er hustru läsa den 71 av Davids psalmer. Jag hörde henne även bedja för er och även för den ogärningsman, som hotat ert liv. Detta rörde mitt hjärta. Min hand var förlamad, och de blodgiriga tankarna försvunno. Jag lämnade ert hus, men bibeln tog jag med mig. Jag förstod, att i den boken skulle stå ännu mycket mera gott. Under veckor höll jag mig dold i mitt hemlands skogar, och bibeln var därvid mitt sällskap. Jag läste den med växande begär. Den barmhärtige Guden välsignade sitt ord på min själ. Jag kände mig vara en usel syndare, och jag bad om barmhärtighet. Min bön blev hörd. Jag blev en ny människa genom tron. Jag flydde nu från min hemtrakt och fick plats hos en fiskare vid denna sjö. Sedan har jag fått en egen stuga, har en from hustru, som med mig tjänar Herren. Jag har mitt dagliga bröd, men bäst av allt, jag har min Gud och Frälsare, vars kärlek fyller min själ med frid och glädje. Allt detta har kommit mig till del genom denna välsignade bibel.”

Fiskaren teg. Allas ögon voro fulla av tårar, och avskedets stund kändes nu dubbelt saknadsfull. Sedan alla tillsammans tackat och lovat Gud, avreste dock Gruner och hans hustru till sitt hem, där de välkomnades av moder och dotter. Guds ord

och bön blev nu hela familjens rikaste smycke, och grunden till full glädje och välsignelse.

“Säll är envar som fruktar Herren och som vandrar på hans vägar.“ Han döljer dem i sin hydda på olyckans dag, han beskärmar dem i sitt tjäll. Han breder ut sina nådesvingar över dem och han aktar dem som så som sina ögonstenar.

E. E.

Missionär Alice Ekströmer bland sjuka.

Torgny.

Berättelse från kristendomens första dagar i Sverige.

Av K. K—n.

Det gick glatt till “under sotad ås“. Det ena fatet med kött och släsk efter det andra frambars till gästerna. Och ur stora horn tömdes det skummande mjödet. Det hade varit stor offerfest till Odens ära på Ulvanäs gård hos Magnus, den myndige odalmannen, och många gäster voro samlade.

Stämningen var hög vid bordet i den stora hallen. Och Ingjald harpolekare, som ditbjudits, fästen till ära, inkallades. Det blev liv och känsla i hans musik. Han bebjöng de gamla asagudarnas storhet och ära och den fröjd och sällhet, som väntade varje modig krigare i Valhalls salar.

“Stora äro nordens gudar“, utropade Magnus odalman. “Länge leve de! Aldrig skola deras dyrkare utrotas av den kristne Gudens bekännare. Aldrig!“

“Väl talat, modige Magnus! Men betänkligt börjar det se ut. Många börja lyssna till talet om Vite Krist, som dog på ett kors och bad för sina mördare. Och Harald predikar värdeliga i bygderna.“ Det var en annan rik och myndig bonde som talade.

“Harald, sade du. Vem är han?“

“En kristen lärare. Han är en av de unga män, som följde Ansgar till frankernas land

för att undervisa i kristendomen. För en tid sedan kom han åter till Svitjod. Och han lär ha vunnit många anhängare. Ve och förbannelse över honom! Han har redan förvridit huvudet på ett par av mina tjänare, så att de ha låtit döpa sig och neka att deltaga i offerfesterna för Oden och Tor. Men jag skall nog veta att få bukt med dem. Går det ej på annat sätt, skall deras blod färga mitt svärd. Hellre det, än att smittan skall spridas på min gård. Ty det är märkvärdigt med dem. De kunna aldrig hålla tyst med talet om sin korsfäste Gud.“

“Harald, den kristne hunden, skall ha gudstjänst i morgon strax efter gryningen vid offerkällan öster om inhavet. Det är de kristnas sabbatsdag i morgon, kan tänka.“ Det var Ingjald skald som yttrade sig.

Herr Magnus, värden, tog åter ordet. Blicken flammade av hat, då han talade. "Modige nordmän, låtom oss ej längre tåla lika ting! Vi måste gå ut och strida för våra guars ära. Min själ brinner av hat till de kristna hundarna och deras Gud, alltsedan de fångade min husfrus hjärta. En svartögd trälinna kom flyende österifrån. Hennes herre, Erik viking, hade stullit henne någonstades på andra sidan östersaltet. Då hon inte slutade upp med att sjunga den kristne Gudens lov, blev hon körd på porten. Av barmhärtighet lät jag henne få tak över huvudet. Men det fick jag bittert ångra. Det dröjde ej länge, förrän hon med sltt tal och sina hymner förvridit huvudet på min Ulva. Och hjärtat med. Hon började bedja till den korsfäste och sjunga kristna hymner. Jag rasade. Men intet hjälpte. Min Ulva var mild som ett lamm men fast och modig som ett lejon. Den svartögda förpassade jag snart ur världen. Men sedan var det, som om välsignelsen vikt från mitt hus. Min husfru blev blek om kinden och började tyna bort. På sin sotsäng sjöng hon med matt stämma och bad till Vite Krist. Jag skall ej få återse henne i Valhalls salar, ty hon gick till de kristnas himmel. Undrar någon över att jag är uppbragt? Låtom oss utrota de kristna uslingarna ur norden! Vi överfalla Harald och hans församling i morgon bittida. Avsvärja de inte sin kristna tro, så falle de för våra svärd! Följen I mig?"

Ett samstämmigt ja tonade genom den stora gästbudssalen. Och åter välldde skal- dens harpotoner fram, brusande och vilda, sedan det blivit beslutat att männen skulle söka sig en stunds vila, innan de i dagbräckningen styrde färden till sitt onda värv.

Men han som sagt: "Besluten ett råd och det varder om intet", vakade över den lilla trängda och förföljda hopen av hans vänner. Och det redskap han begagnade sig av till de sinas räddning, var storbondens ende son, den adertonårige Torgny.

Torgny var stor, stark och fager och ovanligt begåvad. Han var dock ej till sinnet lik sin fader. Mors drömmande, vemodiga lynne hade han ärvt. Även när han visade sig som mest glad och munter, bodde där på djupet en underlig, outhärlig längtan och dov, förtegen smärta. Det var andens sällsamma törst efter den sanne, levande Guden, som han hört mor tala om på sitt

dödsläger men som han ändå kände så litet.

Mer än sköldegn och kämpalek, som bäst likade far, älskade Torgny arbetet på åker och äng bland mognande korn och blommande lin. Ibland kunde han även, uppsluppet glad, följa jägarskaran från Ulvanäs gård långt in i villande obygd, där alla stigar voro slut, där granen stod hög och mörk och tjärnens vågor sjöngo sin sång. Men rätt vad det var, kunde han då skilja sig från sällskapet. Skogens underbara sagor fångade hans själ. Han var idel öra. Den sällsamma längtan, som låg och skälvde i hans inre, tolkades, tyckte han, av vindens sorgesamma sus i de högresta furornas valv, av vilddjurens rop och böljans suck i säven.

Stillatigande hade han lyssnat till sin faders och de andra männen tal om de kristna. Så fort de gått till vila, fattade han kvickt ett beslut. Han skulle ila till offerlundan och varna de kristna, innan solen ännu gått upp. Snabb på foten hastade han i väg. Lyckligtvis var det månnsken. Och vägen kände han gott. Han älskade sin hembygd på Väners strand, ung Torgny, dess åkrar och ängar, dess offerplatser och dess dunkla susande skog, som mångmilad stod omkring honom.

Han hittade ock rätt. Då sabbatsmorgonens rodnad stod över skogen i öster, var Torgny framme vid offerkällan.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 14 oktober.

Lagen från Sinai.

2 Mos. 20: 1—17.

Tänkespråk: Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke tunga. 1 Joh. 5: 3.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag:	Neh. 8: 1—12.
Tisdag:	Ps. 1: 1—6.
Onsdag:	Ps. 119: 1—24.
Torsdag:	Jer. 31: 31—34.
Fredag:	Rom. 8: 1—14.
Lördag:	1 Kon. 13: 1—13.
Söndag:	2 Mos. 20: 1—17.